

č. 314/1920 Sb. z. a n. lze exekucí zabavit jednu třetinu služebních platů. Služebním platem jest rozuměti pouze odměnu, kterou zaměstnanec pobírá ze služebního poměru za své práce, ať již odměna ta záleží v penězích, či v naturálních požitcích, ať jest smluvna pevnou částkou za určité časové období, či částkou neurčitou, závislou na rozsahu a intenzitě zaměstnancovy práce, jako jest tomu u provise, jež jest součástí odměny poskytované zaměstnavatelem zaměstnanci v služebním poměru, nebo jež sama je stálým služebním příjmem co do výše neurčitým. Naproti tomu diety obchodního zástupce nemají povahu služebního platu, neboť tu jde v podstatě o úhradu cestovních výloh, jež podle své povahy nejsou pravidelným příjmem, nýbrž příjmem pobíraným dle konaných cest a v rozsahu cestovních výloh, ledaže by příjem ten byl určitou částkou paušalován a byl podle svého určení součástí služebních platů. To však není z návrhu zřejmé. Není tedy důvodné, aby byla exekuce povolena též na diety povinného, neboť ty svou povahou a určením nelze počítati k služebním platům, jež by exekuci podléhaly.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele.

D ů v o d y:

Napadené usnesení odpovídá stavu věci a zákonu a odkazuje se proto na jeho správné odůvodnění. K vývodům dovolacího rekursu se podotýká: Jest nedovolenou novotou tvrzení dovolacího stěžovatele, že diety povinného byly paušalovány určitou částkou a že byly součástí jeho služebních příjmů, a nemůže proto k němu nejvyšší soud pro zákaz novot přihlížeti. Něco takového neplyne z exekučního návrhu a nelze na to usuzovati ani ze znění tištěného blanketu, že z úhrnného platu musí zůstatí volným roční příjem 6.000 Kč, neboť z takového všeobecného tvrzení nelze usuzovati, že by šlo o paušalované diety. Podle § 54, odst. 3, ex. ř. jest povinností vymáhajícího věřitele, aby uvedl přesně majetkové kusy, na něž má býti exekuce vedena, a povolující soud rozhodne pak o exekučním návrhu podle § 55 ex. ř. bez ústního jednání. Neprávem proto požaduje dovolací stěžovatel, aby exekuční soud konal předem nějaká šetření.

Čís. 16319.

Opravný prostředek proti rozhodnutí soudu druhé stolice v otázce příslušnosti není ve sporném řízení právně možný, ať rozhodl soud druhé stolice otázku tu předběžně, či konečně, ať rozhodl věcně či odepřel věcné rozhodnutí, ať byla otázka ta řešena z úřadu nebo k námitce. Výhrada právní moci jest v té příčině bezvýznamná.

Soud první stolice zamítl ve sporu o žalobě na zaplacení 900 Kč s přísl., podané u obecného soudu dlužníku, námitku věcné nepřislušnosti soudu a uznal podle žaloby. Odvolací soud vyhověv vznesené námitce nepřislušnosti, zrušil rozsudek soudu první stolice i s předchozím řízením pro zmatečnost (§ 477 č. 3 c. ř. s.) a uložil soudu první stolice, aby po právní moci zrušujícího usnesení postoupil spisy pracovnímu soudu (oddělení pro pracovní spory) v F.

Nejvyšší soud odmítl žalobkynin dovolací rekurs.

D ů v o d y:

Odvolací soud zrušil rozsudek soudu první stolice proto, že věc nenáleží před okresní soud, nýbrž před pracovní soud. Jde tedy o otázku příslušnosti a v té otázce není podle čl. I č. 5 zák. č. 251/1934 Sb. z. a n., prodlouženého zákonem č. 314/1936 Sb. z. a n., dalšího opravného prostředku k dovolacímu soudu, ať soud druhé stolice rozhodl věcně, či odepřel věcné rozhodnutí. To platí zejména též o rozhodnutí, jímž odvolací soud zrušil rozsudek prvního soudu pro zmatečnost podle § 477 č. 3 c. ř. s., neboť zákon v ustanovení čl. I č. 5 zákona č. 251/1934 Sb. z. a n. nerozeznává, o jaké rozhodnutí druhého soudu v příčině příslušnosti jde, zejména, zda otázka příslušnosti byla řešena z úřadu nebo k námitce. Ani výhradou o právní moci usnesení nemůže býti zákonem nařízená nepřípustnost rekursu obcházena. Nepřípustný rekurs byla odmítnouti (§ 526, odst. 2, c. ř. s.), neučinil-li tak již nižší soud (§ 523 c. ř. s.).

Čís. 16320.

Jsou-li splněny zákonné podmínky §§ 68 až 70 konk. ř., může tuzemský soud prohlásiti konkurs na tuzemské jmění úpadce i po dojití žádosti cizozemského (rakouského) konkursního soudu o vydání movitého jmění úpadcova, jež jest na zdejším státním území.

Jsou-li splněny předpoklady dohody uvedené v čl. IX, odst. 2, uvoz. zák. ke konk. ř., zejména, že žádost o vydání jmění došla před prohlášením konkursu v tuzemsku, nebrání vyhlášení konkursu tuzemským soudem, aby nebylo zdejší movité jmění úpadcovo vyloučeno z konkursní podstaty a aby nebylo vydáno cizozemského (rakouského) soudu.

(Rozh. ze dne 22. září 1937, R I 1119/37.)

Firma J. F. Ltd. v H. (v Anglii) navrhla prohlášení konkursu na jmění firmy L. J. P. a spol. v Praze. Soud první stolice se usnesl, že dotčenému návrhu bude vyhověno, osvědčí-li návrhovatka do 15 dnů odpůřčí nárok, nebo složí-li v téže lhůtě zálohu 2.000 Kč na útraty konkursního řízení, z těchto důvodů: Dlužnice uznává svoji přechodnou neschopnost platiti a nepopírá návrhovatčinu pohledávku, uvádí však, že byl na odštěpný závod dlužnice prohlášen ve Vídni kon-